

PARAULES DE VIDA

Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat

El diumenge 29 de setembre celebrem la *Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat*. En un món en el qual no cessen els conflictes, les injustícies, les discriminacions ni els desequilibris econòmics i socials, «són els pobres i desfavorits els qui més pateixen les conseqüències d'aquesta situació» (Missatge del papa Francesc). La presència de persones d'altres països i cultures que han hagut de deixar la seua terra, és un fenomen que forma part de la nostra quotidianitat. La majoria d'ells ho han fet moguts pel desig legítim de cercar millors condicions de vida i assegurar, d'aquesta manera, un futur digne per a la seua família; o fugint de situacions de conflicte; o cercant una vida en llibertat, un lloc on es respecten els drets humans. El papa Francesc vol que aquesta jornada ens ajude a reflexionar sobre la resposta que com a cristians hem de donar davant un fenomen que no deixa indiferent a ningú.

La reacció normal en una societat econòmicament avançada és veure a l'estranger com un problema. D'aquesta manera assistim a una «globalització de la indiferència» enfront dels emigrants, refugjats, desplaçats i víctimes del tràfic de persones, que «s'han convertit en emblema de l'exclusió perquè, a més de suportar dificultats per la seua mateixa condició, amb freqüència són objec-

te de judicis negatius, perquè se'ls considera responsables dels mals socials».

El Papa, en el missatge que ha dirigit a l'Església per a aquesta jornada i en molts dels gestos del seu pontificat, fa una crida a la nostra consciència cristiana perquè ens plantejem si el problema està en ells o en nosaltres: en les pors que tenim als desconeguts, marginats o forasters fins al punt que ens convertim en persones intolerants «i potser, sense adonar-nos, fins i tot racistes»; en la falta de caritat cap als qui no poden correspondre i tal vegada ni tan sols donar gràcies; en la falta d'humanitat, que ens fa perdre la capacitat de compadir-nos; en el nostre món

desenvolupat que, per a defensar els seus interessos econòmics, provoca conflictes en les regions més pobres del planeta; en la resistència a fer vida les paraules de Jesús, que ens convida a posar en primer lloc als últims; en la incapacitat de la nostra societat per a generar un sistema polític i econòmic en el qual la persona ocupe el primer lloc. No es tracta només d'emigrants, sinó de tots nosaltres: «A través d'ells, afirma el Papa, el Senyor ens crida a una conversió, a alliberar-nos de la indiferència i de la cultura del *descart*, a reapropiar-nos de la nostra vida cristiana íntegrament i a contribuir a la construcció d'un món que responga cada vegada més al pla de Déu.»

Per això, el Papa ens torna a recordar les quatre actituds que els cristians hem de cultivar per a respondre a aquest fet: *acollir, protegir, promoure i integrar*. I ens adverteix que «aquests verbs no s'apliquen només als immigrants i als refugjats. Expressen la missió de l'Església en relació a tots els habitants de les perifèries existencials». I és que moltes vegades ocorre quelcom que ens costa admetre: que la por a l'immigrant és, en realitat, por al pobre; que la xenofòbia amaga moltes vegades *aporofòbia*.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La complaença o el deure acomplert (i II)

La complaença s'oposa a la culpa. La culpa neix de la transgressió. Envaeix l'ànima quan un s'adona que ha desobeït el deure, quan ha transgredit el que el cor li dictava; quan s'ha deixat portar per la mandra, per la desídia o per l'egoisme compulsiu. La culpa s'oposa a la complaença. És tòxica i destructiva; mentre que la complaença és agradable i edificant.

Complau fer allò que s'havia de fer. Ningú no sap el que ha de fer l'altre. Cadascú ha de destriar el seu deure, activar l'oïda de l'esperit per aclarir què ha de

fer a cada moment. Complir el deure és respondre a la crida de l'altre, atendre la seva súplica, prestar-li atenció. És un benestar interior de bon ànim, un estat de quasi felicitat que fa créixer l'autoestima i el sentit de dignitat personal. Hi ha la complaença a la meitat de la vida, però també hi ha la complaença al final de la vida. És el sentiment de què s'ha viscut com calia, que s'ha bastit una obra bella i bona. És la percepció de què el balanç és positiu, de què ha valgut la pena ser-hi. Aquesta complaença és l'arrel d'un bon final i d'un comiat harmònic.

Quan un s'adona que la pròpia acció ha estat beneficiosa per a l'altre, que ha millorat la seva qualitat d'existència, que ha introduït llum en la seva vida, se sent complagut amb el que ha fet. Potser no hi ha gratitud, potser no hi ha reconeixement, potser no hi ha premi, ni recompensa, però la complaença no es fonamenta en béns exteriors. És un sentiment interior que ix del fons, neix quan s'ha vençut en la lluita contra les inclinacions i s'ha fet el que calia.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado

El domingo 29 de septiembre celebramos la *Jornada Mundial del Migrante y del Refugiado*. En un mundo en el que no cesan los conflictos, las injusticias, las discriminaciones ni los desequilibrios económicos y sociales, «son los pobres y desfavorecidos quienes más sufren las consecuencias de esta situación» (Mensaje del papa Francisco). La presencia de personas de otros países y culturas que han tenido que dejar su tierra, es un fenómeno que forma parte de nuestra cotidianidad. La mayoría de ellos lo han hecho movidos por el deseo legítimo de buscar mejores condiciones de vida y asegurar, de este modo, un futuro digno para su familia; o huyendo de situaciones de conflicto; o buscando una vida en libertad, un lugar donde se respeten los derechos humanos. El papa Francisco quiere que esta jornada nos ayude a reflexionar la respuesta que como cristianos hemos de dar ante un fenómeno que no deja indiferente a nadie.

La reacción normal en una sociedad económicamente avanzada es ver al extranjero como un problema. De este modo asistimos a una «globalización de la indiferencia» frente a los migrantes, refugiados, desplazados y víctimas de la trata de personas, que «se han convertido en emblema de la exclusión porque, además de soportar dificultades por su misma condición, con frecuencia son objeto de juicios negativos, porque se les considera responsables de los males sociales».

El Papa, en el mensaje que ha dirigido a la Iglesia para esta jornada y en muchos de los gestos de su pontificado, hace un llamamiento a nuestra conciencia cristiana para que nos planteemos si el problema está en ellos o en nosotros: en los miedos que tenemos a los desconocidos, marginados o forasteros hasta el punto de que nos convertimos en personas intolerantes «y quizás, sin darnos cuenta, incluso racistas»; en la falta de caridad hacia quienes no pueden corresponder y tal vez ni siquiera dar gracias; en la falta de humanidad, que nos hace perder la capacidad de compadecernos; en nuestro mundo desarrollado que, para defender sus intereses económicos, provoca conflictos en las regiones más pobres del planeta; en la resistencia a hacer vida las palabras de Jesús, que nos invita a poner en primer lugar a los últimos; en la incapacidad de nuestra sociedad para generar un sistema político y económico en el que la persona ocupe el primer lugar. No se trata sólo de migrantes, sino de todos nosotros: «A través de ellos, afirma el Papa, el Señor nos llama a una conversión, a liberarnos de la indiferencia y de la cultura del *descarte*, a reapropiarnos de nuestra vida cristiana en su totalidad y a contribuir a la construcción de un mundo que responda cada vez más al plan de Dios.»

Para ello, el Papa nos vuelve a recordar las cuatro actitudes que los cristianos hemos de cultivar para responder a este hecho: *acoger, proteger, promover e integrar*. Y nos advierte que «estos verbos no se aplican sólo a los inmigrantes y a los refugiados. Expresan la misión de la Iglesia en relación a todos los habitantes de las periferias existenciales». Y es que muchas veces ocurre algo que nos cuesta admitir: que el miedo al inmigrante es, en realidad, miedo al pobre; que la xenofobia esconde muchas veces *aporofobia*.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

17 anys de la canonització del Padre Pío

El diumenge 16 de juny es va celebrar el 17è aniversari de la canonització de Sant Pius de Pietrelcina.

Tots els grups de pregària del Padre Pío de tot el món ens vam unir espiritualment en una jornada de

pregària, gratitud i petició al Senyor. Més de seixanta persones ens vam aplegar a la capella del col·legi de les germanes teresianes de Tortosa, com fem l'últim dissabte de cada mes a les 17 h, per a l'Adoració al Santíssim i com-

partir testimonis de gràcies que Déu ens ha donat per mitjà de la intercessió i l'exemple de vida cristiana del Padre Pío.

El grup de Tortosa ja està reconegut oficialment, unint-se als més de 2.300 que hi ha a tot el món. Demanar pel Sant Pare, el senyor Bisbe, les necessitats de l'Església i del món, les vocacions, els joves, la conversió del món i per la Comunitat del Cenacle, són algunes de les intencions que oferim. També el grup té la finalitat d'ajudar econòmicament a qui ho pugui necessitar.

Que el testimoni dels sants ens ajudi a comprendre que l'Esperit vol viure en els nostres cors perquè donem molt de fruit, com va donar i segueix donant el Padre Pío de Pietrelcina.

Rev. Javier Vilanova

Aniversari parroquial a l'Aldea

El passat 24 de juny vam celebrar a la Parròquia de Sant Josep de l'Aldea els 50 anys de la inauguració del temple. Per a tan gran efemèride vam invitar al qui és el cap i pastor de la Diòcesi de Tortosa, el bisbe Enrique. Va presidir la celebració de la Missa en la qual va donar les gràcies a Déu perquè els nostres avantpassats van construir una església que és casa de Déu i lloc per a tots. Els documents que es guarden a l'arxiu parroquial constaten que més de la mitat del que va valer la construcció va ser pagats per la gent de l'Aldea amb donatius personals.

Van acompanyar-nos les autoritats del poble, l'Alcalde i to-

ta la corporació municipal, la Coral Verge dels Prats que va cantar solemnement tota la Missa i també vam comptar amb el constructor i cap de l'obra que

ens va explicar com va ser l'edificació del temple. Un gran dia per al poble de l'Aldea i els seus parroquians.

Mn. Eduard

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El Senyor ens convida a tots a vèncer la rancúnia amb la caritat i el perdó, vivint la fe cristiana amb coherència i valentia» (6 d'agost).

@Pontifex: «La via de Jesús, que porta a la pau, passa a través del perdó; perquè cap mal posa remei a un altre mal, cap ressentiment no fa bé al cor» (7 d'agost).

@Pontifex: «Enmig de tantes coses que passen i per les que estem tan capficats, ajuda'ns, Pare, a buscar allò que roman: la teva presència i la del germà» (8 d'agost).

@Pontifex: «L'educació amb horitzons oberts a la transcendència ajuda els joves a somiar i a construir un món més bonic» (12 d'agost).

Tridu en honor al Sagrat Cor de Jesús

Els dies 26, 27 i 28 de juny va tenir lloc, a la Capella del Santíssim de la Catedral, el tridu en honor al Sagrat Cor de Jesús.

La devoció al Cor de Jesús va començar amb santa Margarida Maria Alacoque i tenia com a objectiu la reparació i el culte al Sagrat Cor. A poc a poc es va anar estenent per tota l'Església. Avui tenim el goig de què gairebé en totes les parròquies podem trobar una imatge del Cor de Jesús.

Després de la Missa, cada dia vam tenir l'adoració al Santíssim, preparada pels membres de l'Apostolat de l'Oració. El tridu ha estat un moment de gràcia. Tots hem marxat molt contents i disposats a esforçar-nos per portar als germans el goig que hem sentit aquests dies. Donem gràcies al Senyor.

Maria Eva Morelló Culubret
Presidenta de l'Apostolat de l'Oració

Un segle en quatre setmanes

El Mes Missioner Extraordinari és una iniciativa del papa Francesc per al proper mes d'octubre.

És necessari que ens mentalitzem i recordem que perquè som batejats ja estem enviats a proclamar l'Evangelí i se'ns demana el compromís de ser fidels al nostre bateig. I responsabilitzar-nos en ser missioners d'ací i de tot el món.

En el Mes Missioner Extraordinari se'ns ha proposat el lema de «Batejats i enviats», que ens crida a actuar en conseqüència.

La gènesi de realitzar el Mes Missioner Extraordinari la trobem en el fet que, enguany, celebrem el centenari de la publicació de la Carta Apostòlica *Maximum Illud* per Benet XV l'any 1919, on es van posar les bases per al desenvolupament missioner del segle XX.

Us volem encoratjar a la màxima participació en tots els actes preparats.

Encoratgem també totes les nostres comunitats a preparar les activitats que estiguin al vostre abast. A les vostres parròquies us aniran informant.

Delegació Diocesana de Missions

Colònies Frater 2019

Un any més, hem portat a terme les colònies d'estiu de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat (Frater) del nostre Bisbat.

La línia argumental ha estat «Lo meu poble». Un recorregut per les festes dels pobles dels que procedim. A més a més, com que ens allotjàvem a la casa de colònies Artur Martorell de Calafell, vam presenciar un concert d'havaneres al Passeig Marítim.

Volem destacar una activitat conjunta amb un altre grup que compartia la casa amb nosaltres. Es tractava de la Fundació Catalana per la Paràlisi Cerebral, amb ells vam disputar, en el bon sentit, un gran torneig de *bochia*, un joc paregut a la petanca.

La convivència ha estat magnífica, hem passat una setmana de vacances completa amb els lau-

des, el bany a la piscina, els tallers i l'eucaristia de la tarda i les festes amb l'orxata i el ball per la nit. Un any més agraïm la visita i els ànims del nostre Bisbe.

L'equip de colònies

AGENDA

► **Dilluns 30**, Tortosa, Residència Diocesana St. Miquel Arcàngel, a les 11 h, Missa.

OCTUBRE

► **Dimarts 1**, Jesús, Convent de les Carmelites, a les 18 h, Vigília d'oració, inici del Mes Missioner Extraordinari.

► **Dimecres 2**, Alcanar, Festes quinquennals, a les 19 h, Baixada de la Mare de Déu.

► **Divendres 4**, Catedral, a les 20 h, Missa, l'estel de Sant Francesc Gil de Federich. / Ascó, Missa, l'estel de Pere Màrtir Sans.

► **Dissabte 5**, Els Lligallos, a les 19 h, confirmacions. / L'estel de Jacint Orfanell, trobada i pelegrinatge missioner al Baix Maestrat.

► **Diumenge 6**, Benicarló, parròquia Santa Maria del Mar, a les 12 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibrers, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. i dra. de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; **Lleida:** □ Mare de Déu de l'Aca-

dèmia (1862), patrona de la ciutat (1946). Sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; **Lleida ciutat:** els sants Àngels de la Guarda. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

4. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dissabte [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Diumenge, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia, 1035 - Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

Diuenge XXVI de durant l'any (C)

COMENTARI

La riquesa no ens permet veure els germans

Llätzer i Epuló, detall de la miniatura del *Codex Aureus d'Echternach* (1035-1040). Museu Nacional Germànic, Nuremberg (Alemanya)

Un dels gran problemes de la riquesa és que el ric s'obsessiona amb els diners i no té ni temps ni ganes de preocupar-se dels altres i de les seves necessitats, per tant no solament deixen d'estimar Déu sinó també el proïsme. Ho veiem a les lectures d'avui. Un cop més, Amós denuncia els rics: *S'estiren en llits de marfil..., mengen els anyells més tendres, improvisen al so de l'arpa, beuen vi en grans copes, s'ungeixen amb els perfums.* Però el pitjor és que *no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep, és a dir, no es preocupen del poble i es creuen segurs en la seva riquesa quan dins de pocs anys caurà el desastre sobre tots ells.* Però als rics això no els preocupa. I això que també ells rebran el càstig: *Seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.*

Gairebé el mateix ens diu l'evangeli: el ric (que no té nom: podem ser cadascú de nosaltres) no veu el pobre, Llätzer (és un rostre molt concret) ell que *anava vestit de porpra i de lli finíssim i cada dia celebrava festes esplèndides.* Però no ajuda el pobre. Ni el veu! Després reclama l'ajuda de Llätzer, quan ja és massa tard: *Abraham, envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua.* Però Abraham li recorda que ara la situació és irreversible: *Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, que no es pot salvar de cap manera. Però encara té un bri de compassió (és una paràbola): Et prego que l'enviïs a casa meva... que Llätzer els advertiï perquè no acabin també en aquest lloc.* Però Abraham li recorda que *ja tenen Moisès i els profetes.* Només cal que en facin cas, com n'havia d'haver fet ell. És el que diu Pau de forma clara en la segona lectura: *Busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud.* La riquesa va ser la gran perdició del ric. Només va pensar en ell: no va practicar ni la fe ni la pietat ni l'amor. La riquesa ens fa oblidar Déu i els germans: i aquest és el gran pecat!

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del profeta Amós (Am 6,1.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! Són notables dins el primer dels pobles; els de la casa d'Israel acuden a ells. S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les escales, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreiro molt enmig d'aquestes flames". Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et va tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre". El ric digué: "Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els advertiï, perquè no acabin també en aquest lloc de turments". Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin". El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran". Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer."»

▶ Lectura del profeta Amós (Am 6,1.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de los que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil; se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David, instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados y se acabará la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, practica la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre. Combate el buen combate de la fe. Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado, y de la que hiciste noble profesión ante muchos testigos.

En presencia de Dios, que da la vida al universo, y de Cristo Jesús, que dio testimonio ante Poncio Pilato con tan noble profesión: te insisto en que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche, hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que en tiempo oportuno mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único poseedor de la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor e imperio eterno. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba espléndidamente cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que tiraban de la mesa del rico. Y hasta los perros se le acercaban a lamerle las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y los ángeles lo llevaron al seno de Abrahán. Se murió también el rico, y lo enterraron. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantando los ojos, vio de lejos a Abrahán, y a Lázaros en su seno, y gritó: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas". Pero Abrahán le contestó: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso encuentra aquí consuelo, mientras que tú padeces. Y además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que no puedan cruzar, aunque quieran, desde aquí hacia vosotros, ni puedan pasar de ahí hasta nosotros". El rico insistió: "Te ruego, entonces, padre, que mandes a Lázaros a casa de mi padre, porque tengo cinco hermanos, para que, con su testimonio, evites que vengan también ellos a este lugar de tormento". Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen". Pero él le dijo: "No padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán". Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto"».